

MICHAEL CRICHTON

Jedna vražda, dvě soupeřící mocnosti.

VYCHÁZEJÍCÍ SLUNCE

PLUS

Vycházející slunce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Crichton
Vycházející slunce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VYCHÁZEJÍCÍ SLUNCE

MICHAEL CRICHTON

VYCHÁZEJÍCÍ SLUNCE

PŘELOŽIL VLADIMÍR HANÁK

PLUS

**Matce,
Zule Millerové Crichtonové**

Vstupujeme do světa, v němž stará pravidla už neplatí.

Phillip Sanders

Obchod je válka.

Japonské přísloví

Nechcete-li, aby to Japonsko koupilo, neprodávejte to.

Akio Morita

MĚSTSKÁ POLICIE V LOS ANGELES
DŮVĚRNÝ PŘEPIS INTERNÍCH ZÁZNAMŮ

Obsah: Přepis videovýslechu
detektiv Peter J. Smith
13.-15. března

ad: „Vražda v budově fy Nakamoto“
(A8895 - 404)

Tento přepis je majetkem LAPD, policejního oddělení Los Angeles, a je určen pouze pro vnitřní potřebu. Povolení dělat kopie, citovat z něj, reprodukovat jej nebo zveřejňovat obsah tohoto dokumentu je omezeno zákonem. Nepovolené použití se přísně trestá.

Adresa pro všechny dotazy:

Velící důstojník
Oddělení vnitřních záležitostí
Policejní oddělení Los Angeles
Poštovní schránka 2 029
Los Angeles, Kalifornie 92038-2029
Telefon: (213) 555-7600
Telefax: (213) 555-7812

Videovýslech: det. P. J. Smith
13/3-15/3

Případ: „Vražda v budově fy Nakamoto“

Popis výslechu: Vyslýchaný (por. Smith) byl dotazován 22 hodin během 3 dnů od pondělí 13. března do středy 15. března. Výslech nahrán na videokazetu S-VHS/SD.

Popis obrazu: Vyslýchaný (Smith) sedí za stolem v nahrávací místnosti #4 hlavního velitelství LAPD. Na stěně za vyslýchaným jsou vidět hodiny. Obraz zahrnuje povrch stolu, šálek kávy a vyslýchaného od pasu nahoru. Vyslýchaný má na sobě: sako a kravatu (1. den); košili a kravatu (2. den); jen košili s krátkými rukávy (3. den). Časový kód videa v pravém dolním rohu.

Účel výslechu: Vyjasnění úlohy vyslýchaného v případě „Vražda v budově fy Nakamoto“. (A8895 - 404) Řízením výslechu byli pověřeni policisté det. T. Conway a det. P. Hammond. Vyslýchaný se vzdal svého práva na právního zástupce.

Ukončení případu: Založen jako nevyřešený případ.

Přepis dne: 13. března (1)

Vyš. Dobrá. Kazeta už běží. Uvedte do záznamu své jméno, prosím.

Vysl. Peter James Smith.

Vyš. Uvedte svůj věk a hodnost.

Vysl. Je mi čtyřiatřicet. Poručík, útvar Speciálních služeb. Policejní oddělení Los Angeles.

Vyš. Poručíku Smithi, jak je vám známo, nejste v tuto chvíli obviněn ze zločinu.

Vysl. Vím.

Vyš. Přesto máte právo nechat se zde zastupovat právním zástupcem.

Vysl. Vzdávám se tohoto práva.

Vyš. Dobrá. A byl jste nějak donucen sem přijít?

Vysl. (dlouhá pauza) Ne. Nebyl jsem nijak donucen.

Vyš. Dobrá. Teď s vámi chceme mluvit o vraždě v budově fy Nakamoto. Kdy jste

se poprvé do tohoto případu zapojil,
poručíku?

Vysl. Ve čtvrtek večer, devátého února,
kolem deváté.

Vyš. Co se tehdy stalo?

Vysl. Byl jsem doma. Zavolali mi.

Vyš. A co jste právě dělal, když vám
zavolali?

PRVNÍ NOC

1.

Seděl jsem na posteli ve svém bytě v Culver City a sledoval jsem, jak hrají Lakers, bez zvuku, a přitom jsem se snažil učit slovíčka na hodinu japonštiny pro začátečníky.

Byl to klidný večer; dceru jsem dal spát kolem osmé. Na posteli jsem měl magnetofon a rozjásaný ženský hlas pronášel věty jako: „Ahoj, jsem policista. Mohu být nápomocen?“ a „Prosím, dejte mi jídelní lístek.“ Po každé větě žena udělala pauzu, abych to zopakoval japonsky. Koktal jsem, jak nejlépe jsem uměl. Pak řekla: „Obchod se zeleninou je zavřený. Kde je pošta?“ Takové věci. Někdy bylo těžké soustředit se, ale snažil jsem se. „Pan Hajaši má dvě děti.“

Snažil jsem se odpovědět. „*Hajaši-san wa kodomo ga fur.. futur..*“ Zaklel jsem. Ale to už ženský hlas zase pokračoval.

„Tento nápoj není vůbec dobrý.“

Otevřenou učebnici jsem měl na posteli, vedle pana Bramborové Hlavy, kterého jsem dal zase dohromady pro dceru. Leželo tam i album fotografií a fotky z oslavy jejích druhých narozenin. Uplynuly od ní už čtyři měsíce, ale ještě jsem snímky nedal do alba. Nějak na to stále nezbýval čas.

„Ve dvě bude schůze.“

Fotky na posteli už neodrážely skutečnost. Po čtyřech měsících vypadala Michelle úplně jinak. Byla větší; vyrostla z drahých šatů, které jí na oslavu koupila moje bývalá žena – z černého sametu s bílým krajkovým límcem.

Na fotografiích hraje má bývalá manželka význačnou roli – drží dort, když Michelle sfoukává svíčky, pomáhá jí rozbalovat dárky. Vypadá jako obětavá matka. Dcera žije vlastně se mnou a má bývalá žena ji moc často nevidá. Na víkendové návštěvy přichází jen občas a vynechává placení alimentů. Ale podle fotografií z oslavy narozenin by to nikdo nikdy neřekl.

„Kde je záchod?“

„Mám auto. Můžeme jet spolu.“

Pokračoval jsem v učení. Oficiálně jsem byl ovšem ve službě: příslušník Speciálních služeb – na telefonu pro velitelství divize ve městě. Ale devátého února byl klidný čtvrtek a neočekával jsem, že se toho bude moc díť. Do devíti mi volali jen třikrát.

Speciální služby zahrnují diplomatickou sekci policejního sboru; zabýváme se problémy s diplomaty a slavnými osobnostmi, obstaráváme tlumočníky a prostředníky pro cizí státní příslušníky, kteří přijdou z nějakého důvodu do styku s policií. Je to rozmanitá, ale ne lopotná práce. Když sloužím u telefonu, můžu čekat půl tuctu žádostí o pomoc, z nichž žádná nevyžaduje okamžitý zákrok. Málokdy musím vyjet. Je to mnohem méně náročné než se starat o styk s novináři, což jsem vykonával před svým vstupem do Speciálních služeb.

Tak či onak, devátého února večer se první telefonát týkal Fernanda Consecy, chilského vicekonzula. Zastavil ho hlídkový vůz; Ferny byl příliš opilý, aby mohl jet, ale oháněl se diplomatickou imunitou. Řekl jsem hlídce, aby ho odvezli domů, a poznamenal si, že si mám ráno zase stěžovat na konzulátu.

O hodinu později volali detektivové z Gardeny. Zatkli podezřelého ze střelení v restauraci, který mluvil jen samojsky, a chtěli tlumočníka. Řekl jsem, že bych ho mohl sehnat, ale že všichni Samoánci mluví anglicky; země je už léta americkým poručenským územím. Detektivové řekli, že to vyřídí sami. Pak mi zavolali, že televizní přenosové vozy na koncertu skupiny Aerosmith blokují požární jízdní pruhy; řekl jsem policistům, ať zavolají hasiče. Další hodinu byl klid. Vrátil jsem se ke své učebnici a melodickému hlasu ženy, která říkala věci jako: „Včerejší počasí bylo deštivé.“

Potom zavolał Tom Graham.

„Jsou to ty zasraný Japončici,“ spustil Graham. „Nemůžu uvěřit, že vytahujou ty sračky. Radši sem přijed, Petey-san. Figuero jedenáct set, roh Sedmé. Je to nová budova společnosti Nakamoto.“

„O co kráčí?“ Musel jsem se zeptat. Graham je dobrý detektiv, ale rozčiluje se a často věci nafukuje.

„Jde o to, že ty zasraný Japončici požadujou styčného důstojníka ze Speciálních služeb. Což jsi ty, kámo. Říkají, že policie nemůže pokračovat, dokud se sem nedostaví styčnej důstojník.“

„Nemůže pokračovat? Proč? Co máte?“

„Mrtvolu,“ řekl Graham. „Běloška, přibližně pětadvacet let, asi metr pětaosmdesát. Leží na zádech přímo v jejich velký kanceláři. Je to docela podivaná. Radši sem přijed, hned jak budeš moct.“

Zeptal jsem se: „Co je to tam slyšet, hudba?“

„To si piš, že jo,“ opáčil Graham. „Probíhá tady velká sláva. Dneska je slavnostní otevření věže firmy Nakamoto a mají tady velkou recepci. Buď tak hodnej a přífrč sem.“

Řekl jsem, že přijedu. Zavolał jsem sousedku paní Asceniovou a požádal ji, aby mi pohlídala dítě, když budu pryč; vždycky potřebuje nějaký ten dolar navíc. Zatímco jsem čekal, až přijde, vzal jsem si novou košili a parádní oblek. Pak zavolał Fred Hoffmann, který měl službu na velitelství ve městě; podsaditý, drsný chlapík se šedivými vlasy. „Poslouchej, Pete. Myslím, že bys na tohleto mohl potřebovat pomoc.“

Zeptal jsem se: „Pročpak?“

„Vypadá to, že máme vraždu, do který jsou zapletený Japonci. Může to být šlamastyka. Jak dlouho děláš styčného důstojníka?“

„Asi šest měsíců,“ odpovėděl jsem.

„Kdybych byl na tvým místě, sehnal bych si nějakýho zkušeného pomocníka. Vyzvedni Connora a vezmi ho s sebou do města.“

„Koho?“

„Johna Connora. Slyšels o něm někdy?“

„Jasně.“ Všichni v oddělení slyšeli o Connorovi. Byla to hotová legenda, nejzkušenější z příslušníků Speciálních služeb. „Ale není v penzi?“

„Je na neomezený dovolený, ale pořád pracuje na případech, co se týkají Japonců. Myslím, že by ti mohl Helfnout. Řeknu ti, jak to uděláme. Zavolám mu místo tebe. Ty jenom zajed' dolů a vyzvedni ho.“ Hoffmann mi dal jeho adresu.

„Dobře, prima. Díky.“

„A ještě jedna věc. Jenom pozemní linky, je to jasný, Pete?“

„Dobře,“ přisvědčil jsem. „Kdo to žádal?“

„Je to tak lepší.“

„Jak myslíš, Frede.“

„Pozemní linky“ znamenalo neužívat rádia, aby naše hovory nemohly být zachyceny sdělovacími prostředky, které monitorují policejní frekvence. V jistých situacích to byl standardní postup. Kdykoliv jela Elizabeth Taylorová do nemocnice, přešli jsme na pozemní linky. Nebo když nedospělý syn někoho významného zemřel při srážce aut, použili jsme je také, abychom měli jistotu, že se to rodiče dozvědí dřív, než jim televizní štáby začnou bouchat na dveře. Pro takové věci jsme používali pozemní linky. Nikdy předtím jsem však neslyšel, že by byly použity při vraždě.

Přesto jsem při jízdě do města poslušně nepoužil telefon v autě a poslouchal rádio. Vysílali tam zprávu o postřelení třiletého chlapce, který je nyní od pasu dolů ochrnutý. Byl svědkem loupeže ve večerce. Zbloudilá kulka ho trefila do páteře a byl –

Přepnul jsem na jinou stanici, kde vysílali rozhovor s japonskými hosty. Před sebou jsem viděl světla mrakodrapů ve středu města, jejichž vrcholky mizely v mlze. V San Pedro jsem sjel z dálnice, abych se dostal ke Connorovi.

O Johnu Connorovi jsem věděl, že žil nějakou dobu v Japonsku, kde se naučil jazyk a poznal tamní kulturu. V jednu dobu, v šedesátých letech, byl jediným policistou, který hovořil plynule japonsky, i když Los Angeles mělo největší japonskou populaci mimo domácí ostrovy.

Teď má policie samozřejmě víc než osmdesát příslušníků, kteří mluví japonsky – a řadu těch, kteří se jako já snaží tu řeč naučit.

Connor šel před několika roky do penze. Ale styční důstojníci, kteří s ním dělali, se shodli, že byl nejlepší. Říkalo se o něm, že pracuje velmi rychle, často vyřešil případy za pár hodin. Měl reputaci zkušeného detektiva a mimořádného zpravodajce schopného dostat informaci ze svědků jako nikdo jiný. Ale nejvíc ze všeho ho chválili za vyvážený přístup. Jeden mi řekl: „Pracovat s Japonci je jako balancovat na provaze. Dříve nebo později všichni spadnou na jednu nebo na druhou stranu. Někteří dojdou k závěru, že Japonci jsou báječní a nemůžou udělat nic špatně. Ostatní dojdou k závěru, že Japonci jsou zločinci a hajzlové. Ale Connor si vždycky udržuje balanc. Stojí uprostřed. Vždycky přesně ví, co dělá.“

John Connor žil v průmyslové oblasti za Sedmou ulicí, v bytě nad velkým cihlovým skladištěm vedle depa diesellových kamionů. Nákladní výtah v budově nefungoval. Vyšel jsem do třetího patra a zaklepal na jeho dveře.

„Je otevřeno,“ ozvalo se.

Vstoupil jsem do malého bytu. Obývací pokoj byl prázdný a zařízený v japonském stylu: rohože *tatami*, zástěny *šodži* a dřevem obložené stěny. Kaligrafické svitky, černý lakovaný stůl, váza s jednou orchidejí.

Vedle dveří byly položeny dva páry bot. Jedny byly mužské, masivní. Druhé ženské na vysokých podpatcích. „Kapitán Connor?“ zeptal jsem se.

„Za minutku.“

Zástěna *šodži* se rozevřela a objevil se Connor. Byl překvapivě vysoký, možná metr devadesát. Měl na sobě *jukatu*, lehký japonský oděv z modré bavlny. Odhadl jsem ho na padesát pět let. S rozložitými rameny, plešatějící, s přistřiženým knírkem, ostrými rysy, pronikavýma očima. Měl hluboký, klidný hlas.

„Dobrý večer, poručíku.“

Potřásli jsme si rukama. Connor si mě prohlédl od hlavy k patě a spokojeně pokývl. „Dobré. Velice reprezentativní.“

„Pracoval jsem dřív s novináři. Člověk nikdy nevěděl, kdy bude nutné objevit se před kamerami.“

Přikývl. „A teď máte službu na zavolání jako příslušník Speciálních služeb?“

„Správně.“

„Jak dlouho děláte styčného důstojníka?“

„Šest měsíců.“

„Mluvíte japonsky?“

„Trochu. Chodím do kurzu.“

„Dejte mi pár minut na převléknutí.“ Otočil se a zmizel za zástěnou šodži. „Je to vražda?“

„Ano.“

„Kdo vám to oznámil?“

„Tom Graham. Velící důstojník na místě zločinu. Řekl, že Japonci trvají na přítomnosti styčného důstojníka.“

„Rozumím.“ Následovala odmlka. Ozvala se tekoucí voda. „Je to běžný požadavek?“

„Ne. Ve skutečnosti jsem ještě neslyšel, že by se to stalo. Obvykle o něj žádají policisté, protože mají jazykové problémy. Ještě jsem neslyšel, že by styčného důstojníka žádali Japonci.“

„Ani já ne,“ prohlásil Connor. „Žádal Graham, abych tam byl? Protože s Tomem Grahamem se ne vždy shodneme.“

„Ne, Fred Hoffmann navrhl, abych vás vzal. Zdálo se mu, že nemám dost zkušeností. Řekl, že vám zavolá.“

„Takže vám volali domů dvakrát?“ zeptal se Connor.

„Ano.“

„Rozumím.“ Opět se objevil, měl tmavě modrý oblek, vázal si kravatu. „Zdá se, že času není nazbyt.“ Mrkl na hodinky. „Kdy volal Graham?“

„Kolem deváté.“

„Potom už uplynulo čtyřicet minut. Pojdme, poručíku. Kde máte auto?“

Spěchali jsme dolů.

Jel jsem vzhůru po ulici San Pedro a zabočil vlevo na Druhou, která vedla k budově firmy Nakamoto. Lehce mžilo. Connor civěl z okna. Zeptal se: „Jak dobrou máte paměť?“

„Dost dobrou, řekl bych.“

„Přemýšlím, zda byste mi dokázal zopakovat telefonní hovory, které jste dnes vedl. Řekněte mi je co nejpodrobněji. Slovo od slova, můžete-li.“

„Vynasnažím se.“

Zopakoval jsem telefonní hovory. Connor poslouchal bez přerušování či komentáře. Nevěděl jsem, proč ho to tolik zajímá, a on mi to neřekl. Když jsem skončil, zeptal se: „Hoffmann vám neřekl, kdo žádal pozemní linky?“

„Ne.“

„No, v každém případě je to dobrý nápad. Nikdy nepoužívám telefon v autě, pokud nemusím. V těchto dnech poslouchá příliš mnoho lidí.“

Zatočil jsem na Figueroa. Vpředu jsem viděl zářící reflektory před novou věží firmy Nakamoto. Budova sama byla ze šedé žuly, tyčila se do noci. Zajel jsem do pravého pruhu, otevřel schránku přístrojové desky a shrábl hrst navštívenek.

Stálo na nich: Detektiv poručík Peter J. Smith, styčný důstojník Speciálních služeb, Policejní oddělení Los Angeles. Vytištěno anglicky na jedné straně, japonsky na druhé.

Connor se díval na navštívenky. „Jak se s touto situací chcete vypořádat, poručíku? Už jste někdy s Japonci vyjednával?“

Odpověděl jsem: „Vlastně ne. Jen dvě zatčení pro jízdu v opilosti.“

Connor řekl zdvořile: „Pak snad můžu navrhnout strategii, kterou bychom se měli řídit.“

„Souhlasím. Budu vám vděčný za pomoc.“

„Dobrá. Protože jste styčný důstojník, bude asi nejlepší, když se ujmete velení na místě, až přijedeme.“

„Oukej.“

„Neobtěžujte se s mým představováním ani ke mně nemluvte. Ani se na mě nedívejte.“

„Oukej.“

„Jsem nikdo. Všechno řídíte vy sám.“

„Oukej, prima.“

„Pomůže, když budete formální. Stůjte zpřímá a mějte sako pořád zapnuté. Ukloní-li se vám, neuklánějte se – jen trochu pokývněte hlavou. Cizinec nikdy nezvládne etiketu úklon. Ani se nesnažte.“

„Oukej,“ souhlasil jsem.

„Když začnete jednat s Japonci, pamatujte si, že neradi vyjednávají. Považují to za příliš konfrontační. Ve své vlastní společnosti se tomu vyhýbají, kdykoli je to možné.“

„Oukej.“

„Pokuste se o to.“

„Oukej.“

„Může to být obtížné. Japonci mohou být otravní. Dnes večer asi budou. Jednejte, jak nejlépe dokážete. Ale ať se stane cokoliv, neztrácejte hlavu.“

„V pořádku,“ řekl jsem.

Connor se usmál. „Jsem si jist, že si povedete dobře. Pravděpodobně nebudete mou pomoc vůbec potřebovat. Ale pokud uváznete, uslyšíte ode mě: ‚Snad mohu být nápomocen.‘ To bude signál, že přebírám velení. Od té chvíle nechte mluvit jenom mě. Dal bych přednost tomu, abyste už nepromluvil, i kdyby se na vás přímo obrátili. Dobrá?“

„Dobrá.“

„Může se vám chtít mluvit, ale nenechte se vyprovokovat.“

„Rozumím.“

„Dále, ať udělám cokoliv, nebudte překvapen. Ať udělám cokoliv.“

„Oukej.“

„Když převezmu velení, ustupte tak, abyste stál trochu za mnou, po mé pravici. Nikdy si nesedejte. Nikdy se nerozhlížejte. Nikdy nevypadejte nesoustředěně. Pamatujte si, že i když přicházíte z videokultury, oni ne. Jsou to Japonci. Vše, co uděláte, pro ně bude mít význam. Každá stránka vašeho zjevu a chování se odraží na vás, na policii a na mně jako vašem nadřízeném a *senpai*.“

„Oukej, kapitáne.“

„Nějaké dotazy?“

„Co je to *senpai*?“

Connor se usmál.

Jeli jsme kolem reflektorů rampou dolů do podzemní garáže.

„V Japonsku,“ začal, „je *senpai* nadřízený, který provází podřízeného známého jako *kóhai*. Vztah *senpai-kóhai* je zcela běžný. Často se předpokládá, že existuje, kdykoliv mladší a starší pracují společně. Budou to asi předpokládat i o nás.“

Poznamenal jsem: „Jako učitel a žák?“

„Ne tak úplně,“ odporoval Connor. „V Japonsku má *senpai-kóhai* jiný význam. Více jako milující rodič: očekává se, že *senpai* je vůči *kóhai*ovi shovívavý a strpí u mladého muže různé druhy výstřelků a chyb.“ Usmál se. „Ale jsem si jistý, že mi nic neprovedete.“

Přijeli jsme na dno rampy a před námi bylo ploché parkoviště. Connor zíral z okna a zamračil se. „Kde jsou všichni?“

Garáž věže Nakamoto byla plná limuzín, řidiči se opírali o svá auta, povídali si a kouřili. Ale neviděli jsme žádné policejní auto. Obvykle je při vraždě místo osvětleno jako o Vánocích, světla blikají z půl tuctu černobílých hlídkových vozů, aut úředního lékaře, zřízenců a ostatních, kteří jsou při vyšetřování potřeba.

Ale dnes večer tady nebylo nic. Vypadalo to jenom jako garáž, kde se pořádá oslava: elegantní lidé stáli ve shlucích a čekali na svá auta.

„Zajímavé,“ poznamenal jsem.

Zastavili jsme. Obsluha parkoviště otevřela dveře a já jsem vystoupil na hluboký koberec a uslyšel tichou hudbu. Šel jsem s Connorem k výtahu. Z druhé strany přicházeli dobře oblečení lidé: muži ve smokingu, ženy v drahých róbách. A u výtahu stál v manšestrovém sportovním saku, na němž byly patrné skvrny, Tom Graham a zuřivě kouřil.

2.

Když Graham hrál záložníka v univerzitním klubu, nikdy se nedostal do základní sestavy. Tento neúspěch z jeho minulosti mu zůstal jako povahový rys: zdálo se, že celý život se mu vyhýbá rozhodující povýšení, další stupínek v kariéře detektiva. Nechal se překládat z jednoho oddělení na druhé, nikdy nenašel revír, který by mu vyhovoval, nebo partnera, se kterým by se mu dobře pracovalo. Vždy byl příliš prostořeký, nadělal si nepřátele v šéfově kanceláři a v devětatřiceti byl další postup nepravděpodobný. Teď byl zahořklý, nevrlý a přibíral na váze, chlap, který byl čím dál těžkopádnější a protivnější, osina v zadku. Osobní poctivost si představoval tak, že zůstane neúspěšný, a choval se sarkasticky vůči každému, kdo nesdílel jeho názory.

„Pěkný oblek,“ řekl mi, když jsem přišel. „Vypadáš fakt překrásně, Pete.“ Ometl mi pomyslné smítko z klopy.

Ignoroval jsem ho. „Jak to jde, Tome?“

„Vy byste se měli týhle slavnosti zúčastnit, ne na ní makat, hoši.“ Obrátil se ke Connorovi a potřásl mu rukou. „Nazdar, John. Čí to byl nápad vytáhnout tě z postele?“

„Jsem tady jenom jako pozorovatel,“ řekl Connor mírně.

Prohodil jsem: „Fred Hoffmann mě požádal, abych ho přivezl.“

„Kčertu,“ zaklel Graham. „Mně to nevadí, že jsi tady. Potřebuju nějakou pomoc. Tam nahoře je parádně dusno.“

Šli jsme za ním k výtahu. Pořád jsem neviděl další policisty. Zeptal jsem se: „Kde jsou všichni?“

„Dobrá otázka,“ řekl Graham. „Podařilo se jim zadržet všechny naše lidi u zadního vchodu pro zásobování. Tvrdí, že zásobovacím výtahem je nejrychlejší přístup. A pořád mluví o důležitosti slavnostního otevření a jak ho nesmí nic narušit.“

U výťahu si nás pečlivě prohlédl uniformovaný příslušník japonské soukromé ochranky. „Ti dva patří ke mně,“ vysvětlil mu Graham. Strážný přikývl, ale podezíravě po nás pošilhával.

Nastoupili jsme do výťahu.

„Zasraný Japonci,“ ulevil si Graham, když se dveře zavřely. „Je to ještě naše zem. Ještě jsme sakra policie ve své vlastní zemi.“

Výtah měl stěny ze skla, dívali jsme se na centrum Los Angeles, jak stoupal do lehkého mžení. Přímo naproti byla budova Areo. V noci celá osvětlená.

„Jak víte, tyhle výtahy jsou nezákonný,“ stěžoval si Graham. „Podle předpisu nesmí jezdit skleněný výtahy přes devadesátý podlaží, a tahle budova jich má devadesát sedm, nejvyšší budova v LA. Ale celá tato budova je zvláštní případ. A postavili ji za šest měsíců. Víte jak? Přivezli si prefabrikáty z Nagasaki a tady je slepili dohromady. Nepoužili americký stavbaře. Dostali zvláštní povolení obejít naše odbory kvůli takzvaným technickým obtížím, který dokážou zvládnout jen japonští pracovníci. Věříte těm sračkám?“

Pokrčil jsem rameny. „U amerických odborů jim to prošlo.“

„K čertu, prošlo jim to u městský rady,“ prohlásil Graham. „Ale ovšem, jsou za tím prachy. A pokud aspoň něco víme jistě, tak to, že Japonci mají prachy. Tak dostali výjimku z místních omezení, z předpisů pro zabezpečení proti zemětřesení. Dostali všechno, co chtěli.“

Pokrčil jsem rameny. „Politika.“

„Hovno. Víte, že ani neplatí daně? Je to tak: město jim odpustilo vlastnickou daň na osm let. Do prdele. Rozdáváme jim tuhle zem.“

Jeli jsme chvíli mlčky. Graham civěl z okna. Výtahy byly vysokorychlostní Hitachi, využívaly nejnovější technologii. Nejrychlejší a nejplynulejší výtahy na světě. Stoupali jsme výš do mžení.

Zeptal jsem se Grahama: „Řekneš nám něco o té vraždě, nebo chceš, aby to bylo překvapení?“

„Hovno,“ vyštěkl Graham. Rozevřel svůj notes. „Tady je to. První volání přišlo v osm třicet dva. Někdo říkal, že je ‚problém s odstraněním těla‘. Muž s výrazným asijským přízvukem, nemluví dobře anglicky. Operátor z něho nemohl moc dostat, jenom adresu. Věž firmy Nakamoto. Jedou sem černobílí, dorazili v osm třicet devět a zjistili, že je to vražda. Šestačtyřicátý podlaží, to jsou v týhle budově kanceláře. Obětí je běloška, asi pětadvacet let. Zatraceně hezká holka. Uvidíte.

Uniformovaní policisté natáhnou pásku a volají divizi. Jedu sem s Merinem, přijíždíme v osm padesát tři. Ve zhruba stejným čase se na místě zločinu ukazují kriminalisté, úřední lékař, lidé na otisky a fotograf. Zatím dobrý?“

„Ano,“ přisvědčil Connor.

Graham pokračoval. „Právě začínáme, když přijde nějaký chlápek z firmy Nakamoto v modrém obleku za tisíc dolarů a prohlásí, že než se cokoliv v jejich budově udělá, má právo žádat rozhovor se styčným důstojníkem LAPD. A tvrdí, že pravděpodobně nemáme žádné důvod k vyšetřování.

Já říkám, co je to za debilní kecy. Máme tady jasnou vraždu. Říkám si, že by ten chlápek měl zmiznout. Ale ten Japončík mluví perfektně anglicky a zdá se, že se vyzná v zákonech. A všichni na místě činu začnou bejt znepokojení. Chci říct, že nemá cenu tlačit na začátek vyšetřování, když to naruší správný postup, pravda? A ten japonskej sráč trvá na tom, že u toho musí být styčný důstojník, než cokoliv uděláme. Protože mluví tak dobře anglicky, nechápu, v čem je problém. Myslel jsem si, že styčný důstojník je v podstatě pro lidi, co nemluví anglicky, zatímco tenhle zkurvysyn vypadá, jako když právě vylez z práv ze Stanfordu. Ale co,“ povzdychl si.

„Zavolals mi,“ poznamenal jsem.

„Jo.“

Zeptal jsem se: „Kdo je ten muž z Nakamota?“

„Do prdele.“ Graham se zlobně zamračil na své poznámky. „Išihara. Išiguri. Nějak tak.“

„Máš jeho vizitku? Musel ti ji dát.“

„Jo, dal mi ji. Dal jsem ji Merinovi.“

„Jsou tam nějakí další Japonci?“ zeptal jsem se.

„Děláš si srandu?“ zasmál se Graham. „Jenom se to tam jima hemží. Je to jako zsranej Disneyland.“

„Mám na mysli místo zločinu.“

„Já taky,“ potvrdil Graham. „Nemůžeme je odehnat. Říkají, že je to jejich budova, že mají právo tam být. Dneska je slavnostní otevření věže Nakamoto. Mají právo tam být. A furt dokola.“

Zeptal jsem se: „Kde probíhá slavnostní otevření?“

„O jedno patro níž, na pětačtyřicátým podlaží. Je tam sakra tlačeničky. Musí tam být osm set lidí. Filmové hvězdy, senátoři, kongresmani. Slyšel jsem, že je tam Madonna a Tom Cruise. Senátor Hammond. Senátor Kennedy. Elton John. Senátor Morton. Starosta Thomas je tam. Státní návladní Wyland je tam. Hele, možná je tam také tvá bývalá manželka, Pete. Ještě maká pro Wylanda, že jo?“

„Co vím, tak ano.“

Graham si povzdychl. „Musí to bejt krásný jebat s právníkem, místo aby se od něj člověk nechal ojebávat. Musí to bejt pěkná změna.“

Nechtěl jsem mluvit o své bývalé ženě. „Už se moc nestýkáme,“ zahrával jsem to do autu.

Zazvonil zvoneček, potom výtah řekl: „*Yonjusan*.“

Graham zběžně mrkl na čísla svítící nade dveřmi. „Co je to za zasraný kec?“

„*Jondžúši*,“ řekl výtah. „*Mósugu de gozaimasu*.“

„Co to říká?“

„Jsme téměř na podlaží.“

„Do prdele,“ vyjekl Graham. „Když už výtah mluví, měl by mluvit anglicky. Tohle je ještě pořád Amerika.“

„Jen tak tak,“ prohodil Connor a civěl z okna na město.

„*Jondžúgo*,“ řekl výtah.

Dveře se otevřely.

Graham měl pravdu: byla to pořádná slavnost. Celé patro předělali na tančírnu ze čtyřicátých let. Muži v oblecích. Ženy v koktejlových

šatech. Kapela vyhrává swing Glenna Millera. Poblíž dveří výtahu stál šedovlasý opálený muž, který se mi zdál trochu povědomý. Měl rozložitá ramena atleta. Vstoupil do výtahu a obrátil se ke mně. „Přízemí, prosím.“ Byla z něj cítit whisky.

Okamžitě se vedle něj objevil druhý, mladší muž v obleku. „Ten výtah jede nahoru, senátore.“

„Co říkáš?“ zeptal se šedovlasý muž svého asistenta.

„Ten výtah jede nahoru, pane.“

„Dobře. Já chci jet *dolů*.“ Mluvil pečlivou, přehnaně artikulovanou řečí opilého.

„Ano, pane. Vím to, pane,“ odpověděl asistent bodře. „Nastoupíme do příštího výtahu, senátore.“ Uchopil pevně šedovlasého muže za předloktí a vyvedl ho z výtahu.

Dveře se zavřely. Výtah pokračoval nahoru.

„Dolary z vašich daní pracují,“ prohlásil Graham. „Poznali jste ho? Senátor Stephen Rowe. Je to krása, že je tady na večírku, když se uváží, že je členem finančního výboru Senátu, který určuje všechny předpisy pro dovoz japonského zboží. Ale jako jeho kámoš senátor Kennedy je Rowe velkej děvkař.“

„Jo, vážně?“

„Prý taky dovede pěkně nasávat.“

„Všiml jsem si.“

„Proto má s sebou to mládě. Aby ho uchránilo před maléry.“

Výtah zastavil v šestačtyřicátém podlaží. Vydal jemné elektronické pípnutí. „*Jondžúroku. Dómo arigató gozaimasu.*“

„Konečně,“ oddechl si Graham. „Teď se možná můžeme pustit do práce.“

3.

Dveře se otevřely. Hleděli jsme na pevnou hradbu modrých úřednických obleků obrácených zády k nám. Hned za výtahem muselo být nacpáno aspoň dvacet mužů. Vzduch byl hustý kouřem z cigaret.

„Uhněte, z cesty,“ vyštěkl Graham arazil si drsně cestu. Následoval jsem ho, Connor za mnou, mlčky a nenápadně.

Čtyřicáté šesté podlaží bylo navrženo pro hlavní řídicí kanceláře Nakamoto Industries a bylo velkolepé. Když jsem stál v koberci pokryté přijímací hale před výtahy, mohl jsem přehlédnout celé podlaží – byl to gigantický otevřený prostor. Měl asi šedesát krát čtyřicet metrů, polovinu velikosti fotbalového hřiště. Vše přispívalo k pocitu prostornosti a elegance. Vysoké stropy obložené dřevem. Nábytek jen ze dřeva a látky, černá a šedá, a vysoký koberec. Tlumený zvuk a tlumené osvětlení přispívaly k měkkosti, bohatosti. Vypadalo to víc jako banka než průmyslová kancelář.

Nejbohatší banka, kterou kdy kdo viděl.

A přinutila člověka zastavit se a zírat. Stál jsem u žluté pásky ohraničující místo činu, která bránila přístupu dál na podlaží, a snažil se zorientovat. Přímo přede mnou bylo velké atrium, otevřené společné pracoviště pro sekretářky a lidi nižšího postavení. Byly tam shluky psacích stolů a stromy rozdělující prostor. Uprostřed stál velký model věže Nakamoto a komplexu okolních budov, které se ještě dostavovaly. Bodový reflektor osvětloval model, ale zbytek byl poměrně temný, osvětlený jen nočními světly.

Po obvodu atria byly rozmístěny kanceláře vyšších úředníků. Stěny kanceláří směrem k atriu byly skleněné, vnější stěny rovněž, takže z místa, kde jsem stál, jsem viděl okolní mrakodrapy Los Angeles. Vypadalo to, jako by se podlaží vznášelo ve vzduchu.

Vlevo a vpravo byly dvě konferenční místnosti se skleněnými stěnami. Místnost vpravo byla menší a tam jsem uviděl tělo dívky ležící na dlouhém černém stole. Měla na sobě černé šaty. Jedna noha visela dolů. Neviděl jsem žádnou krev. Ale byl jsem od ní pěkně daleko, možná šedesát metrů. Bylo těžké zahlédnout nějaké detaily.

Slyšel jsem praskání policejních rádií a Grahama, jak říká: „Tady máte svýho styčného důstojníka, pánové. Teď možná můžeme začít s vyšetřováním. Pete?“

Otočil jsem se k Japoncům u výtahu. Nevěděl jsem, ke komu bych měl mluvit; po trapném okamžiku vystoupil jeden z nich dopředu. Bylo mu asi pětatřicet a měl na sobě drahý oblek. Udělal velice malý úklon hlavou, jen náznak. Uklonil jsem se též. Pak spustil.

„*Konbanwa. Hadžimemašite, Sumisu-san. Išigura desu. Dózo jorošiku.*“ Formální pozdrav, i když letmý. Neztrácel čas. Jmenoval se Išigura. Už znal mé jméno.

Odpověděl jsem: „*Hadžimemašite. Wataši wa Sumisu desu. Dózo jorošiku.*“ Jak se máte. Rád vás poznávám. Obvyklá formulace.

„*Wataši no meiši desu. Dózo.*“ Dal mi svou vizitku. Pohyby měl rychlé, úsečné.

„*Dómo arigató gozaimasu.*“ Vzal jsem navštívenku oběma rukama, což nebylo doopravdy nutné, ale podle Connorovy rady jsem to chtěl udělat co nejformálněji. Pak jsem mu dal svou navštívenku. Rituál vyžadoval, abychom se oba podívali na navštívenku a udělali nějakou krátkou poznámku nebo položili dotaz jako: „Je to telefonní číslo do kanceláře?“

Išigura vzal mou navštívenku jednou rukou a zeptal se: „Je to váš domácí telefon, detektive?“

Překvapil mě. Mluvil anglicky zcela bez přízvuku, jak se člověk může naučit jen dlouhým pobytem, začínajícím v útlém věku. Musel tady chodit do školy. Jeden z tisíců Japonců, kteří studovali v Americe v sedmdesátých letech, když sem posílali sto padesát tisíc studentů ročně, aby poznali naši zemi. A my jsme posílali do Japonska dvě stě studentů ročně.

„Ano, dole je mé číslo domů,“ přisvědčil jsem.

Išigura si strčil mou vizitku do kapsy košile. Začal jsem zdvořilou poznámku o jeho návštěvce, ale přerušil mě. „Podívejte, detektive. Myslím, že se můžeme obejít bez formalit. Jediný důvod, proč se zde dnes vyskytl problém, spočívá v tom, že se váš kolega chová nepřiměřeně.“

„Můj kolega?“

Išigura škulbl hlavou. „Tam ten tlustý, Graham. Jeho požadavky jsou nepřiměřené a důrazně protestujeme proti jeho záměru provádět dnes večer vyšetřování.“

Zeptal jsem se: „A pročpak, pane Išiguro?“

„Nemáte žádný závažný důvod k vyšetřování.“

„Proč to říkáte?“

Išigura ohrnul nos. „Myslel bych si, že je to zřejmé, dokonce i vám.“

Zachoval jsem klid. Pět let jako detektiv a potom rok v tiskovém oddělení mě naučily zachovávat klid.

„Ne, pane, obávám se, že to není zřejmé.“

Podíval se na mě s opovržením. „Faktem je, poručíku, že nemáte žádný důvod spojit smrt té dívky s večírkem, který probíhá dole.“

„Vypadá to, že má slavnostní šaty –“

Neslušně mě přerušil. „Řekl bych, že pravděpodobně zjistíte, že zemřela náhodným předávkováním. A její smrt nemá tudíž nic společného s naším večírkem. Nebo snad nesouhlasíte?“

Zhluboka jsem se nadechl. „Ne, pane, nesouhlasím. Ne bez vyšetřování.“ Opět jsem se nadechl. „Pane Išiguro, oceňuji vaši starostlivost, ale –“

„Rád bych věděl, zda je tomu opravdu tak,“ přerušil mě zase Išigura. „Trvám na tom, abyste si plně uvědomil situaci, v níž se

společnost Nakamoto dnes večer nalézá. Je to pro nás velmi významný večer, velmi *veřejný* večer. Jsme přirozeně rozrušeni představou, že by naše slavnost mohla být zmařena nepodloženými tvrzeními o smrti ženy, zvláště této zcela bezvýznamné ženy...“

„Bezvýznamné ženy?“

Išigura mávl odmítavě rukou. Vypadal, že ho unavuje se mnou mluvit. „Je to zřejmé, jen se na ni podívejte. Není nic než obyčejná prostitutka. Vůbec si nedovedu představit, jak se sem dostala. A z tohoto důvodu ostře protestuji proti úmyslu detektiva Grahama vyslýchat hosty na recepci pod námi. To je zcela nepřiměřené. Mezi hosty máme mnoho senátorů, členů Kongresu a představitelů Los Angeles. Jistě souhlasíte, že tito prominenti by považovali za trapné –“

Přerušil jsem ho. „Počkejte chvíli. Detektiv Graham vám řekl, že bude vyslýchat všechny na recepci?“

„Ano. To mi řekl.“

Teď jsem konečně pochopil, proč mě zavolali. Graham neměl rád Japonce a pohrozil, že jim zkazí večer. To se ovšem nikdy nestane. Graham nikdy nebude vyslýchat senátory USA, natož samotného státního návladního nebo starostu. Ne, pokud chce přijít zítra do práce. Ale Japonci ho otravovali, tak se rozhodl vrátit jim to.

Řekl jsem Išigurovi: „Můžeme dole zařídit registrační stůl a vaši hosté se podepíší, když budou odcházet.“

„Obávám se, že to bude obtížné,“ začal Išigura, „protože jistě připustíte –“

„Pane Išiguro, tak to uděláme.“

„Ale co žádáte, je ohromně obtížné –“

„Pane Išiguro...“

„Uznejte, to nám způsobí –“

„Pane Išiguro, lituji. Ale právě jsem řekl, jak bude policie postupovat.“

Ztuhl. Následovala odmlka. Otřel si pot z horního rtu a prohlásil: „Jsem zklamán, poručíku, že s námi nechcete víc spolupracovat.“

„Spolupracovat?“ teď jsem se dožral. „Pane Išiguro, máte zde mrtvou ženu a naše práce je vyšetřit, co se stalo –“

„Ale musíte uznat naše zvláštní okolnosti –“

Pak jsem uslyšel Grahama. „Krucinál, *co je tohle?*“

Podíval jsem se přes rameno a viděl malého Japonce dvacet metrů za žlutou páskou. Soustředěně fotografoval místo činu. Měl tak malý aparát, že ho skoro schoval v dlani. Ale neschoval skutečnost, že překročil zábranu tvořenou páskou, aby mohl fotografovat. Jak jsem ho pozoroval, couval pomalu k nám, zvedl na chvílku ruce, aby udělal snímek, potom, když si vybíral další snímek, mrkl za svými brýlemi v drátěných obroučkách. Pohyboval se rozvážně.

Graham šel k pásce a křikl: „Proboha, vypadněte odtud. To je místo činu. Tam nemůžete fotografovat.“ Muž nereagoval. Stále couval. Graham se otočil. „Kdo je ten chlápek?“

Išigura odpověděl. „To je náš zaměstnanec, pan Tanaka. Pracuje pro bezpečnostní službu firmy Nakamoto.“

Nemohl jsem uvěřit svým očím. Japonci měli svého zaměstnance, potulujícího se za žlutou páskou, který narušoval místo zločinu. Bylo to nehorázné. „Nařídte mu, ať vypadne,“ řekl jsem.

„On fotografuje.“

„To nemůže dělat.“

Išigura odporoval. „Ale to je pro firemní účely.“

Řekl jsem: „To je mi fuk, pane Išiguro. Nemůže být za žlutou páskou a nemůže fotografovat. Řekněte mu, ať vypadne. A chci jeho film, prosím.“

„Tak dobrá.“ Išigura rychle něco řekl japonsky. Otočil jsem se právě včas, abych viděl Tanaku podlézt žlutou pásku a zmizet v houfu mužů v modrých oblecích u výtahu. Za jejich hlavami se dveře výtahu otevřely a zavřely.

Zkurvysyn. Začal jsem zuřit. „Pane Išiguro, teď narušujete oficiální policejní vyšetřování.“

Išigura klidně odvětil: „Musíte se snažit pochopit naši situaci, detektive Smithi. Máme ovšem úplnou důvěru v Policejní

oddělení Los Angeles, ale musíme být schopni provádět své vlastní vyšetřování, a proto musíme mít –“

Jejich vlastní vyšetřování? Hajzl zasranej. Náhle jsem nemohl mluvit. Zatnul jsem zuby, viděl rudě. Vzteky jsem byl bez sebe. Chtěl jsem Išiguru zatknout. Chtěl jsem ho otočit, přirazit ke stěně, nasadit pouta na jeho zatracená zápěstí a –

„Snad mohu být nápomocen, poručíku,“ řekl hlas za mnou.

Otočil jsem se. Byl to John Connor, přívětivě se usmíval.

Odstoupil jsem stranou.

Connor se postavil tváří v tvář Išigurovi, lehce se uklonil a podal mu svou navštívenku. Rychle spustil.

„Tocuzen šicurei desu ga, džikošókaišitemo jorošii desuka. Wataši wa John Connor to móšimasu. Meiši o dózo. Dózo jorošiku.“

„John Connor?“ zeptal se Išigura. „Ten John Connor? *Omeni kakarete kóei desu. Dózo jorošiku.*“ Říkal, že se cítí poctěn, že se s ním setkává.

„Wataši no meiši desu. Dózo.“ Velmi vám děkuji.

Ale jakmile formality skončily, pokračoval rozhovor tak rychle, že jsem zachytil jen občas slovo. Byl jsem povinován projevovat zájem, pozorovat a pokyvnovat, i když jsem ve skutečnosti neměl tušení, o čem mluví. Jednou jsem slyšel Connora zmínit se o mně, nazval mě *wakaimono*, což znamenalo jeho chráněncem nebo učeň. Několikrát na mě přísně pohlédl a potřásl hlavou jako otec plný lítosti. Zdálo se, že se za mě omlouvá. Slyšel jsem také, že pro Grahama užil označení *bušicuke*, nepřijemný člověk.

Ale tyto omluvy účinkovaly. Išigura se uklidnil, poklesla mu ramena. Začal se uvolňovat. Dokonce se usmál. Nakonec se zeptal. „Tak nebudete kontrolovat totožnost našich hostů?“

„Absolutně ne,“ řekl Connor. „Vaši ctění hosté mohou přicházet a odcházet, jak se jim zlíbí.“

Začal jsem protestovat. Connor po mně střílel pohledem. „Identifikace není nutná,“ pokračoval a mluvil velice formálně, „protože jsem si jist, že žádný host společnosti Nakamoto by nikdy nemohl být zapleten do takové nešťastné události.“

„Ten to posral,“ řekl polohlasem Graham.

Išigura zářil. Ale já jsem se vztekal. Connor mi protiřčil. Udělal ze mě blbce. A navíc nedodržel policejní postup – později jsme se všichni mohli octnout v maléru. Zlostně jsem strčil ruce do kapes a díval se jinam.

„Jsem vám vděčný, kapitáne Connore, za delikátní postup v této situaci,“ prohlásil Išigura.

„Vůbec nic jsem neudělal,“ odvětil Connor a opět se formálně uklonil. „Ale doufám, že nyní budete souhlasit, že je přiměřeně vyklidit podlaží, aby policie mohla zahájit vyšetřování.“

Išigura překvapeně zamrkal. „Vyklidit podlaží?“

„Ano,“ přisvědčil Connor a vytáhl zápisník. „A pomozte mi, prosím, s jmény pánů stojících za vámi, až je požádáte, aby odešli.“

„Nerozumím, prosím.“

„Jména pánů za vámi, prosím.“

„Mohu se dotázat proč?“

Connorova tvář potemněla a vyštěkl japonsky krátkou frází. Nezachytil jsem slova, ale Išigura zrudl.

„Promiňte, kapitáne, ale nevidím žádný důvod, abyste mluvil tak –“

A pak Connor ztratil hlavu. Okázale a výbušně. Přikročil těsně k Išigurovi, prstem naznačil prudké bodání a hulákal: „*Ikagen ni širo! Soko o doke! Kiiteruno ka.*“

Išigura ucukl a otočil se, ohromen tímto slovním útokem. Connor se nad něj naklonil, pokračoval nevlídným a sarkastickým tónem: „*Doke! Doke! Wakaranai no?*“ otočil se a ukázal zuřivě směrem k Japoncům u výtahu. Šokováni Connorovým neskrývaným vztekem se Japonci podívali jinam a potahovali úzkostlivě z cigaret. Ale neodešli.

„Hele, Richie,“ zavolal Connor na fotografa výjezdové skupiny Richieho Walterse. „Udělej mi nějaké dokumentační snímky těch chlapů, buď tak laskav.“

„Jistě, kapitáne,“ odpověděl Richie. Zvedl aparát a obcházel řadu mužů, blesk se rozsvěcel v rychlém sledu.

Išigura začal být rozrušený, stoupl si před fotoaparát, zvedl ruce. „Počkejte chvíli, počkejte chvíli, co to děláte?“

Ale Japonci už odcházeli, rozprchli se před bleskem jako hejno vrabců. V několika vteřinách byli fuč. Měli jsme patro pro sebe. Osamocen, Išigura zrozpačitěl.

Řekl něco japonsky. Zřejmě to bylo nevhodné.

„Tak?“ opáčil Connor. „Vy nesete vinu. Vy jste způsobil všechny ty potíže. A vy dohlédnete na to, že mí detektivové dostanou veškerou pomoc, kterou budou potřebovat. Chci mluvit s tím, kdo objevil tělo, a s tím, kdo telefonoval policii. Chci jména všech, kdo byli v tomto patře po objevení mrtvoly. A chci film z Tanakova fotoaparátu. *Ore wa honkida*. Zatknu vás, pokud budete nadále překážet ve vyšetřování.“

„Ale já se musím poradit s nadřízenými –“

„*Nameruna jo*.“ Connor se mu naklonil. „Nezahrávejte si se mnou, Išigura-san. Teď odejděte a nechte nás pracovat.“

„Ovšem, kapitáne.“ Se strojenou malou úklonou odešel, tvářil se unaveně a nešťastně.

Graham se uchechtl. „Parádně jsi s ním vyběhl.“

Connor se otočil na podpatku. „Cos to vyváděl, když jsi řekl, že budeš vyslyšet všechny na recepci?“

„Ale hovno, jenom jsem ho napínal,“ prohlásil Graham. „Přece nikdy nebudu vyslyšet starostu. Copak můžu za to, že ti pose-
routkové nemají žádný smysl pro humor?“

„Ale mají,“ odporoval Connor. „A jeho terčem jsi ty. Protože Išigura měl problém a s tvou pomocí ho vyřešil.“

„*Mou pomocí?*“ zamračil se Graham. „O čem to mluvíš?“

„Je jasné, že Japonci chtěli oddálit vyšetřování. Tvoje agresivní taktika jim dala perfektní záminku – žádat styčného důstojníka Speciálních služeb.“

„Ale jdi,“ řekl Graham. „Nemohli přece vědět, že tady styčný důstojník nebude za pět minut.“

Connor zavrtěl hlavou. „Nic si nenamlouvej: věděli přesně, kdo má dnes službu u telefonu. Věděli přesně, jak daleko Smith bude, a přesně, jak dlouho mu potrvá, než se sem dostane. A podařilo

se jim zpozdit vyšetřování o půldruhé hodiny. Pěkná práce, detektive.“

Graham na Connora dlouhou chvíli zíral. Pak se odvrátil. „Do prdele,“ zaklel. „Všechno to jsou zasraný nesmysly a ty to víš. Hoši, pustíme se do práce. Richie? Pusť se do toho. Máš třicet sekund na dokumentaci, než tam vlezou mí chlapi a začnou ti šlapat na paty. Pojdme, všichni. Chci skončit, než začne moc smrdět.“

A hřmotně odkráčel k místu zločinu.

Vyšetřovací tým se svými aktovkami a vozičky Grahama následoval. Richie Walters první, fotil vlevo i vpravo, postupoval do atrie, potom dveřmi do konferenční místnosti. Stěny byly z kourového skla, které tlumilo jeho blesk. Ale viděl jsem ho uvnitř, jak krouží kolem těla. Dělal spoustu fotek; dobře věděl, že se jedná o velký případ.

Zůstal jsem s Connorem vzadu.

„Vždyť jste mi přece řekl, že přestat se ovládat je u Japonců špatné chování.“

„To je,“ potvrdil Connor.

„Proč jste se tedy přestal ovládat?“

„Bohužel, byl to jediný způsob, jak pomoci Išigurovi.“

„Vy jste mu *pomáhal*?“

„Ano. Udělal jsem to všechno kvůli Išigurovi – protože si musel zachovat tvář před svým šéfem. Išigura nebyl nejdůležitějším mužem v místnosti. Jeden z mužů stojících u výtahu byl *džújaku*, skutečný šéf.“

„Nevšiml jsem si,“ přiznal jsem.

„Je to běžná praxe nastrčit níže postaveného, zatímco šéf zůstává v pozadí, kde může sledovat vývoj. Právě tak, jak jsem to dělal s tebou, *kóhai*.“

„Išigurův šéf nás celou dobu sledoval?“

„Ano. A Išigura měl zjevně nařízeno nedovolit, aby vyšetřování začalo. Já jsem potřeboval vyšetřování zahájit. Ale musel jsem to udělat tak, aby nevypadal neschopně. Tak jsem hrál *gaidžina*, který se vymkl kontrole. Teď je mým dlužníkem. Což je dobře, protože později můžu potřebovat jeho pomoc.“

„Je vaším dlužníkem?“ zeptal jsem se a té myšlence jsem nerozuměl. Connor právě na Išiguru vřískal – a pořádně ho ponížil, pokud šlo o mě.

Connor si povzdechl. „I když nechápeš, co se stalo, věř mi; Išigura chápe velice dobře. Měl problém a já jsem mu pomohl.“

Stále jsem doopravdy nechápal a chtěl jsem pokračovat, ale Connor zvedl ruku. „Myslím, že bychom se měli raději podívat na místo činu, dokud Graham a jeho muži nezmrví věci víc, než už se jim povedlo.“

4.

Byly to už skoro dva roky, co jsem pracoval jako detektiv, a cítil jsem se dobře, když jsem zase byl u vraždy. Přiválo to vzpomínky: pocit napětí v noci, nápor adrenalinu po špatné kávě v papírových kelímcích, všechny týmy pracující kolem – je to druh bláznivé energie obklopující střed, kde někdo leží mrtvý. Každé místo, kde se udála vražda, má ve svém středu tutéž energii a konečnost. Když se člověk podívá na mrtvolu, vnímá jistou samozřejmost a současně nesmírnou záhadu. I v nejprostší domácí rvačce, kde se žena nakonec rozhodla chlápka zastřelit, se na ni člověk podívá, celou pokrytou jizvami a popáleninami od cigaret, a musí se ptát, proč právě dnes? Čím byl dnešek jiný? Vždycky je jasné, co člověk vidí, a vždycky se najde něco, co nehraje. Obě věci současně.

A při vraždě má pocit, že je až u základních pravd existence, pachů a všech ošklivých projevů smrti. Obvykle někdo křičí, tak tomu člověk naslouchá. A všednosti náhle přestanou; kdosi zemřel, to je zkrátka nevyhnutelný fakt jako balvan na silnici, který přinutí proud aut objíždět jej. A v tomto odpudivém a opravdovém prostředí vznikne kamarádství, protože člověk pracuje přesčas s lidmi, které zná, které doopravdy velmi dobře zná, jelikož je vidí pořád. V Los Angeles se stanou čtyři vraždy denně; každých šest hodin jedna. A každý detektiv na místě činu má už na krku deset dosud neobjasněných vražd, takže všichni doufají, že tu dnešní vyřeší hned a na místě, aby jim

nepřekážela. Takže ta konečnost, napětí a energie jsou smíchány do kupy.

A když to člověk dělá pár let, začne to mít rád. Ke svému překvapení jsem při vstupu do konferenční místnosti zjistil, že mi tohle všechno chybělo.

Konferenční místnost byla elegantní: černý stůl, černé židle s vysokými koženými opěradly, světla nočních mrakodrapů za skleněnými stěnami. V místnosti tiše hovořili technici, kteří se pohybovali kolem těla mrtvé dívky.

Měla krátce ostříhané blond vlasy. Modré oči, plné rty. Vypadala asi na pětadvacet. Štíhlá, s dlouhýma nohama, sportovní typ. Měla černé průsvitné šaty.

Graham byl ponořen do vyšetřování; stál u konce stolu, pošilhával na dívčiny černé lodičky s vysokými podpatky, tužkovou svítilnu v jedné ruce, zápisník v druhé.

Kelly, asistent ohledávače mrtvol, lepil papírové pytlíky na dívčiny ruce, aby je ochránil. Connor ho zastavil. „Počkejte minutku.“ Podíval se na jednu ruku, prohlédl zápěstí, podíval se zblízka pod nehty. Zběžně k jednomu nehtu přičichl. Pak rychle prsty ohnul, jeden po druhém.

„Neobtěžuj se,“ řekl Graham lakonicky. „Ještě nenastal rigor mortis, pod nehty není žádná kůže nebo vlákna látky. Vlastně si myslím, že vůbec nic nenasvědčuje zápasu.“

Kelly natáhl pytlík přes ruku. Connor se ho zeptal: „Máte dobu smrti?“

„Pracuju na tom.“ Kelly nadzvedl dívčín zadek, aby umístil rektální sondu. „Podpažní termočlánky jsou už na místě. Za minutu to budeme vědět.“

Connor se dotkl látky černých šatů, zkontroloval značku. Helen, členka týmu kriminalistů, řekla: „Je to Jamamoto.“

„To vidím,“ odvětil Connor.

„Co je Jamamoto?“ zeptal jsem se.

Helen vysvětlovala: „Velmi drahý japonský návrhář. Tohle malé černé nic stálo aspoň pět tisíc dolarů. Za předpokladu, že to koupila v bazaru. Nové to stálo možná patnáct tisíc.“

„Dá se to vypátrat?“ zeptal se jí Connor.

„Možná. Záleží na tom, jestli to koupila tady, v Evropě, nebo v Tokiu. Potrvá dva dny, než se to zjistí.“

Connor ztratil okamžitě zájem. „To je fuk. To už bude moc pozdě.“

Vytáhl malou tužkovou svítilnu s vláknovou optikou, kterou použil k prohlídce dívčiny hlavy a vlasů. Potom se kvapně podíval do obou uší, překvapeně zamumlal u pravého. Nakoukl jsem mu přes rameno a uviděl kapku zaschlé krve v propíchnuté dírce pro náušnici. Musel jsem mu překážet, protože na mě pohlédl. „Promiň, *kóhai*.“

Ustoupil jsem. „Pardon.“

Dále Connor přičichl k dívčíným rtům, rychle jí otevřel a zavřel čelisti a zaštoural v ústech, jako sondu použil tužkovou svítilnu. Potom jí otočil hlavu ze strany na stranu tak, že hleděla vlevo a vpravo. Nějakou dobu strávil jemným prohmatáváním krku, téměř ho svými prsty laskal.

A pak, zcela náhle, odstoupil od těla a prohlásil. „Dobrá, jsem hotov.“

A odkráčel z místnosti.

Graham vzhlédl. „Nikdy nestál jako policajt za moc.“

Zeptal jsem se. „Proč to říkáš? Slyšel jsem, že je velký detektiv.“

„Ale houby. Vidíš sám. Vždyť ani neví, co dělat. Nezná správný postup. Connor není žádný detektiv. Má jenom styky. Tak vyřešil všechny případy, kterejma se proslavil. Pamatuješ na střílení při líbánkách Arakawových? Ne? Tuším, že to bylo předtím, než jsi k nám přišel, Petey-san. Kdy byl ten Arakawův případ, Kelly?“

„V šestasedmdesátém,“ řekl Kelly.

„Správně, v šestasedmdesátém. Zatraceně velký případ v tom roce. Pan a paní Arakawovi, mladý párek trávící líbánky v Los Angeles, stojí na chodníku ve východní části města, když je zastřelí z projíždějícího auta. Typická vražda v gangsterském stylu. A co hůř, při pitvě se zjistí, že paní Arakawová byla těhotná. Tisk si na tom smlsnul: Městská policie v Los Angeles nedokáže zvládnout násilí gangů, psali. Z celého města chodí dopisy a peníze. Všichni

jsou rozrušený tím, co se stalo těm mladým novomanželům. A samozřejmě detektivové, co ten případ dostali na starost, neobjeví ani hovno. Chci říct, jde o případ zavražděných Japonců; a oni se s tím nedostanou vůbec nikam.

Po týdnů zavolají Connora. A ten to vyřeší v jednom dnu. Hotovej zázrak. Teda, on se k tomu dostal o týden později. Fyzické důkazy jsou už dávno v čudu, těla obětí už v Ósace, nároží, kde se to stalo, je zasypaný kupou zvadlých květin. Ale Connor dokáže zjistit, že mladičká pan Arakawa má v Ósace pověst zlého hochy. Dokáže, že gangsterská střelba na rohu ulic je ve skutečnosti vražda provedená jakuzou, objednaná v Japonsku tak, aby k ní došlo v Americe. A dokáže, že hanebný manžel je jenom nevinným přihlížejícím; chtěli vlastně zastřelit jeho ženu, věděli, že je těhotná, a chtěli ušetřit lekci jejímu otci. Tak. Connor to všechno převrátil. Senzace, co?”

„Myslíš, že to všechno dokázal pomocí těch svých japonských styků?”

„Uvažuj. Pokud vím, brzo potom odjel na rok do Japonska.“

„Co tam dělal?”

„Slyšel jsem, že pracoval jako člen ochranky pro jednu japonskou firmu, která mu byla zavázaná. Znamenalo to, že se o něj postarali. Pracoval pro ně a oni mu zaplatili. Buď jak buď, tak si to vysvětluju. Nikdo neví, jak to bylo doopravdy. Ale ten chlap není detektiv. Kriste, jen se na něho teď podívej.“

Venku v atriu zíral Connor zasněně nebo snad přemýšlivě na vysoký strop. Díval se nejdříve jedním směrem, potom druhým. Zdálo se, že se snaží rozhodnout. Náhle rázně vykročil k výtahům, jako kdyby odcházel. Pak, bez výstrahy, se otočil na podpatku, vrátil se do středu místnosti a zastavil se. Poté začal zkoumat listy palem ve velkých květináčích rozstrkaných po místnosti.

Graham zavrtěl hlavou. „Co to je, zahrádkaření? Říkám ti, je to divný pavouk. Byl v Japonsku několikrát. Vždycky se vrátí. Nikdy mu to nevyjde. Japonsko je jako žena, se kterou nemůže žít a bez který nemůže žít, chápeš? Já sám to sakra nechápu. Já mám rád Ameriku. Aspoň to, co z ní zůstalo.“

Obrátil se k týmu kriminalistů, který odcházel od mrtvého těla. „Už jste mi našli ty kalhotky?“

„Ještě ne, Tome.“

„Hledáme je, Tome.“

Zeptal jsem se: „Jaké kalhotky?“

Graham nadzvedl dívčinu sukni. „Tvůj přítel John se neobtěžoval, aby dokončil svou prohlídku, ale řekl bych, že tady máme něco důležitýho. Zdá se, že z vaginy pomalu vytéká semeno, nemá na sobě kalhotky a mezi nohama, kde jí je někdo serval, je rudá čára. Vnější genitálie jsou rudý a odřený. Je jasný, že měla násilný pohlavní styk, než ji zabili. Tak žádám kluky, aby našli kalhotky.“

Jeden z týmu řekl: „Možná že žádné neměla.“

Graham nesouhlasil. „Ale měla, určitě měla.“

Otočil jsem se ke Kellymu. „A co drogy?“

Pokrčil rameny. „Dostaneme laboratorní hodnoty všech tekutin. Ale na první pohled vypadá čistě. Velice čistě.“ Všiml jsem si, že Kelly se teď zřetelně cítí nesvůj.

Graham to také zpozoroval. „Proboha, kvůli čemu seš tak utrápenej, Kelly? Zdržujeme tě od pozdního rande, nebo co?“

„Ne,“ odvětil Kelly, „ale abych řekl pravdu, nejenže nemáme žádný důkaz zápasu nebo drog – nevidím ani žádný důkaz, že byla zavražděna.“

Graham se vyděsil. „Žádnéj důkaz, že byla zavražděná? Děláš si legraci?“

Kelly prohlásil: „Má poranění krku, která naznačují, že se mohla věnovat sexuální bondáži. Pod mejkapem má stopy, že byla svazována už dřív, opakovaně.“

„Takže?“

„Takže, technicky řečeno, možná nebyla zavražděna. Možná smrt nastala z přirozených příčin.“

„Kristapána, nech toho.“

„Je docela možné, že jde o případ, kterému říkáme smrt zástavou. Okamžitá fyziologická smrt.“

„To znamená co?“

Pokrčil rameny. „Člověk jen tak zemře.“

„Úplně bezdůvodně?“

„No, ne doslova. Obvykle se vyskytne nějaké menší poranění, které se týká srdce nebo nervů. Ale poranění nestačí na to, aby způsobilo smrt. Měl jsem jeden případ, kdy desetileté dítě dostalo do prsou baseballovým míčkem – ne zvláště tvrdě – a padlo mrtvé na školní dvorek. Nikdo nebyl v okruhu dvaceti metrů od něj. Další případ, žena měla menší automobilovou nehodu, udeřila hrudí do volantu, ne moc tvrdě, a když otvírala dveře, aby vystoupila, zhroutila se a byla mrtvá. Zdá se, že se to stává při poranění krku nebo hrudi, které může podráždit nervy vedoucí k srdci. Je to tak, Tome, technicky je náhlá smrt zjevně možná. A protože sexuální styk není zločin, nebyla by to vražda.“

Graham zašilhal. „Tak ty tvrdíš, že ji možná nikdo nezabil?“

Kelly pokrčil rameny. Vzal si svůj trhací blok. „Nic z toho nepíšu. Jako příčinu smrti uvádím zadušení způsobené uškrcením, protože je pravděpodobné, že byla uškrčena. Ale měl bys myslet na to, že možná nebyla. Možná jen natáhla bačkory.“

„Tak jo,“ prohlásil Graham. „Založíme to. Pod fantazie úředního lékaře. Dokázal ji někdo z vás zatím identifikovat?“

Pátrací tým, stále prohledávající místnost, zamručel, že ne.

Kelly prohlásil: „Myslím, že mám čas smrti.“ Zkontroloval teplotní sondy a odečítal hodnoty z grafu. „Zaregistroval jsem teplotu třicet tři celých osm. Za okolní teploty místnosti to odpovídá až třem hodinám po smrti.“

„Až třem hodinám? To je fakt skvělý. Poslouchej, Kelly, už jsme věděli, že zemřela někdy dneska.“

„Nic přesnějšího ti nemůžu říct.“ Kelly zavrtěl hlavou. „Bohužel, křivky popisující chladnutí těla se pod tři hodiny moc neliší. Vše, co mohu tvrdit, je to, že smrt nastala do tří hodin. Ale mám dojem, že je už mrtvá delší dobu. Řekl bych, že se to blíží třem hodinám.“

Graham se obrátil k pátracímu týmu. „Našel už někdo kalhotky?“

„Zatím ne, poručíku.“

Graham se rozhlédl po pokoji a prohlásil: „Kabelka nikde, kalhotky nikde.“

Zeptal jsem se: „Myslíš, že tady někdo poklidil?“

„Nevím. Ale nemá dívka, která přijde na večírek v šatech za třicet tisíc dolarů, obvykle s sebou kabelku?“

Potom se mi Graham podíval přes rameno a zasmál se: „Co bys tomu řekl, Petey-san? Přichází za tebou jedna z tvých obdivovatelek.“

Kráčela ke mně Ellen Farleyová, tisková sekretářka starosty. Bylo jí pětatřicet, tmavé blond vlasy měla krátce přistřižené a perfektně učesané jako vždy. Když byla mladší, živila se jako hlasatelka, ale pro kancelář starosty už pracovala řadu let. Ellen Farleyová byla chytrá, pohotová a měla báječné tělo, které si nechávala, pokud se vědělo, výhradně pro sebe.

Měl jsem ji dost rád, abych jí prokázal pár laskavostí, když jsem byl v tiskové kanceláři LAPD. Protože starosta a velitel policie se nenáviděli, přicházely od Ellen žádosti z kanceláře starosty někdy ke mně a já jsem je vyřizoval. Většinou maličkosti: zdržet uvolnění zprávy do víkendu, aby se objevila až v sobotu. Nebo oznámit, že obvinění v případě ještě nebylo vzneseno, i když už bylo. Udělal jsem to, protože Farleyová byla přímá a vždycky říkala, co si myslí. A vypadalo to, že nyní to bude stejné.

„Poslouchej, Pete,“ začala. „Nevím, co se tady děje, ale starosta vyslechl nějaké pořádně ostré stížnosti od pana Išigury –“

„To si dovedu představit –“

„A starosta mě požádal, abych ti připomněla, že pod žádnou záminkou nesmí být představitelé města hrubí k cizím státním příslušníkům.“

Graham dodal hlasitě: „Zvláště když dávají tak velký příspěvek na volební kampaň.“

„Cizí státní příslušníci nemohou přispívat na americkou politickou kampaň,“ odpověděla Farleyová. „To přece víte.“ Pak začala mluvit tišeji: „Je to citlivý případ, Pete. Chci, aby sis dal pozor. Víš, že Japonci jsou citliví na to, jak se s nimi v Americe zachází.“

„Oukej, prima.“

Podívala se přes skleněné stěny konferenční místnosti směrem k atriu. „Je to John Connor?“

„Ano.“

„Myslela jsem, že je už v penzi. Co tady dělá?“

„Pomáhá mi s případem.“

Farleyová se zamračila. „Víš, že Japonci na něj hledí se smíšenými pocity. Mají pro to dokonce speciální termín. Někdo, kdo Japonsko miluje a pak přejde do druhého extrému, je podle nich zrádce.“

„Connor není zrádce.“

„Išigurovi připadalo, že s ním jednal hrubě.“

„Išigura se snažil nařizovat nám, co máme dělat. Jenže tady je zavražděná dívka, na což všichni jako by zapomínali –“

„Prosím tě, Pete, nikdo se nesnaží diktovat ti, jak máš dělat svou práci. Říkám jen to, že musíš vzít v úvahu zvláštní –“

Zarazila se.

Dívala se na tělo.

„Ellen?“ zeptal jsem se. „Znáš ji?“

„Ne.“ Otočila se.

„Jsi si jistá?“

Viděl jsem, že jí ten pohled otrásl.

Graham se zeptal. „Viděla jste ji předtím dole?“

„Nejsem – možná. Myslím, že ano. Poslouchejte, pánové, musím se vrátit.“

„Ellen! Prosím, nedělej drahoty.“

„Nevím, kdo to je, Pete. Víš, že bych ti řekla, kdybych to věděla. Jen buď k Japoncům zdvořilý. To je vše, co chtěl starosta vzkázat. Teď musím jít.“

Spěchala k výtahům. Pozoroval jsem, jak odchází, a cítil jsem se nesvůj.

Graham ke mně přišel a zastavil se. „Má rozkošnou prdelku, ale nejedná na rovinu, kámo, ani s tebou.“

„Co tím chceš říct, ani se mnou?“

„Všichni vědí, že ty a Farleyová jste to spolu táhli.“

„O čem to mluvíš?“

Graham mě udeřil do ramene. „Nech toho. Seš teď rozvedenej. Nikdo neřekne ani hovno.“

Řekl jsem: „To není pravda, Tome.“

„Můžeš si dělat, co chceš. Pěkněj chlap jako ty.“

„Říkám ti, není to pravda.“

„Dobře, prima.“ Zvedl ruce. „Moje chyba.“

Pozoroval jsem Farleyovou, jak podlézá pásku na druhé straně atrie. Stiskla knoflík u výtahu, čekala, až přijede, a netrpělivě podupávala nohou.

Zeptal jsem se: „Dopřavdy si myslíš, že ví, kdo je ta dívka?“

„Zatraceně jistě to ví,“ řekl Graham. „Víš, proč ji má starosta rád? Stojí mu za zadkem a našeptává mu jména všech lidí, kteří ho zajímají. Lidí, který neviděla celý roky. Manželů, manželek, dětí, všech. Farleyová ví, kdo ta dívka je.“

„Tak proč nám to neřekla?“

„Do prdele,“ ulevil si Graham. „Musí to bejt pro někoho důležitý. Vystartovala jak namydlenej blesk, že jo? Řeknu ti, měli bychom radši zjistit, kdo je ta mrtvá. Protože by mě zatraceně dožralo, kdybychom se to dozvěděli jako poslední ve městě.“

Connor se objevil na druhé straně místnosti, mával na nás.

„Copak zase chce?“ zeptal se Graham. „Že tak mává. Co to má v ruce?“

„Vypadá to jako kabelka,“ řekl jsem.

„Cheryl Lynn Austinová,“ četl Connor. „Narozena v Midlandu v Texasu, absolventka Texaského státního technického institutu. Třiadvacet let. Má byt ve Westwoodu, ale není tady dost dlouho, aby si vyměnila řidičský průkaz z Texasu.“

Vysypal obsah kabelky na stůl. Strkali jsme do něj tužkami.

„Kde jste tu kabelku našel?“ zeptal jsem se. Byla malá, tmavá, s korálkovým držadlem, perlovou přezkou. Navržená ve čtyřicátých letech. Drahá.

„Byla ukrytá v palmě blízko konferenční místnosti.“ Connor otevřel zip malé kapsičky. Na stůl vypadla rolička nových stodolarových bankovek. „Velmi pěkné. O slečnu Austinovou bylo dobře postaráno.“

Zeptal jsem se: „Žádné klíčky od auta?“

„Ne.“

„Takže s někým přijela.“

„A zjevně měla v úmyslu také s někým odjet. V taxi se sto dolarů nerozmění.“

Byla tam také zlatá kreditka American Express. Rtěnka a pu-
dřenka. Krabička mentolových cigaret Mild Seven, japonská
značka. Karta nočního klubu Daimaši v Tokiu. Čtyři malé modré
pilulky. To bylo asi vše.

Connor strčil do kabelky tužku a obrátil ji vzhůru nohama. Na
stůl vypadly malé zelené drobký. „Víte, co to je?“

„Ne,“ řekl jsem. Graham si je prohlížel lupou.

Connor vysvětlil: „Jsou to burské oříšky obalené ve *wasabi*.“

Wasabi je zelené koření, které se podává v japonských re-
stauracích. Nikdy jsem neslyšel o burských oříšcích obalených
ve *wasabi*.

„Nevím, jestli se prodávají mimo Japonsko.“

Graham zachrochtal. „Viděl jsem dost. Tak co si myslíš teď,
John? Dodá Išigura ty svědky, o který jsi žádal?“

„Nečekal bych je brzy,“ odvětil Connor.

„Sakra správně,“ souhlasil Graham. „Neuvidíme je až do po-
zítří, dokud je jejich právníci nenaučí, co mají přesně říct.“ Od-
stoupil od stolu. „Uvědomujete si, proč nás zdržují? Tu dívku zabil
Japonec. O to tu jde.“

„To je možné,“ řekl Connor.

„To si piš, kámo. Víc než možný. Jsme tady. Je to jejich budova.
A ta dívka je právě ten typ, po kterým jedou. Americká krásná
růže s dlouhou stopkou. Víte, že všichni ti malí chlápci chtějí
obtahovat volejbalistky.“

Connor pokrčil rameny. „Možná.“

„Nedělej se,“ řekl Graham. „Víš, že ti chlápci si doma moc ne-
užijou. Nacpaný v metru, pracujou ve velkých společnostech. Nedá
se říct, co si myslí. Pak se dostanou sem, pryč od pout domova,
a najednou jsou bohatí a svobodní. Můžou dělat, co se jim zachce.
A někdy se jeden z nich trochu zblázní. Řekni, že nemám pravdu.“

Connor se na Grahama dlouze zadíval. Konečně se zeptal: „Takže, jak ty to vidíš, Tome, japonský vrah se rozhodl oddělat tuhle dívku na stole v konferenční místnosti firmy Nakamoto?“

„Správně.“

„Jako symbolický čin?“

Graham pokrčil rameny. „Krucí, kdo ví? Vymyká se to normálu. Ale jedno ti řeknu. Dostanu toho sráče, kterej to proved, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělám.“

5.

Výtah rychle klesal. Connor se opřel o sklo. „Existuje mnoho důvodů, proč nenávidět Japonce,“ řekl, „ale Graham nezná žádný z nich.“ Povzdechl si. „Víš, co o nás říkají?“

„Co?“

„Říkají, že příliš horlivě vytváříme teorie. Říkají, že nevěnujeme dost času pozorování světa, že nevíme, jak v něm věci skutečně fungují.“

„To říká zen?“

„Ne,“ zasmál se. „Jen pozorování. Zeptej se prodavače počítačů, co si myslí o svých amerických protějšcích, a řekne ti to. Každý v Japonsku, kdo jedná s Američany, si to myslí. A když se podíváš na Grahama, uvědomíš si, že mají pravdu. Graham nemá žádnou opravdovou znalost, žádnou zkušenost z první ruky. Má jen sbírku předsudků a fantazií ze sdělovacích prostředků. Neví o Japoncích nic – a nikdy ho nenapadne, aby si něco zjistil.“

Zeptal jsem se: „Myslíte si tedy, že se mýlí? Nezabil ji Japonec?“

„To jsem neřekl, *kóhai*,“ odpověděl. „Je dost možné, že Graham má pravdu. Ale v téhle chvíli –“

Dveře se otevřely, uviděli jsme oslavu, uslyšeli kapelu hrající „Měsíční serenádu“. Dva páry ze slavnosti vstoupily do výtahu. Vypadaly jako obchodníci s nemovitostmi: muži prošedivělí a s vybraným vzezřením, ženy hezké a trošku křiklavé. Jedna žena řekla: „Je menší, než jsem si myslela.“

„Ano, droboučká. A ten... to byl její přítel?“

„Tuším. Nebyl s ní ten z videa?“

„Myslím, že to byl on.“

Jeden z mužů se zeptal: „Myslíte, že si nechala udělat kozy?“

„Nenechala si je snad udělat každá?“

Druhá žena se zachichotala. „Kromě mě, ovšem.“

„Správně, Christine.“

„Ale přemýšlím o tom. Vidělaš Emily?“

„Ó, ta si je nechala udělat tak velké.“

„No, Jane s tím začala, potvora. Teď je chce velké každá.“

Muži se otočili a dívali se z okna. „To je sakra budova,“ prohlásil jeden. „Detaily jsou fantastické. Muselo to stát balík. Děláš teď hodně s Japonci, Rone?“

„Asi dvacet procent,“ řekl druhý. „To je o dost míň než loni. Přinutilo mě to pilovat golf, protože oni chtějí vždycky hrát golf.“

„Dvacet procent tvého obchodu?“

„Jo. Kupují teď Orange County.“

„Ovšem. Los Angeles už vlastní,“ zasmála se jedna žena.

„No, skoro. Vlastní budovu firmy Areo naproti,“ řekl muž a ukázal z okna. „Tuším, že teď mají sedmdesát pětasedmdesát procent centra Los Angeles.“

„A ještě víc na Havaji.“

„Kčertu, oni vlastní Havaj – devadesát procent Honolulu, sto procent pobřeží Koná. Budují golfová hřiště jako blázni.“

Jedna žena se zeptala: „Bude ta slavnost zítra v televizi? Měli tam dost kamer.“

„Musíme se dívat.“

Výtah řekl: „*Mósugu de gozaimasu.*“

Přijeli jsme na podlaží, kde byly garáže, a lidé vystoupili. Connor je pozoroval, jak odcházejí, a zavrtěl hlavou. „V žádném jiném zemi na světě bys neslyšel lidi tak klidně diskutovat o tom, že se jejich města a státy prodávají cizincům.“

„Diskutovat?“ podivil jsem se. „Ti patřili k těm, kteří je prodávají.“

„Ano. Američané se do prodeje hrnou. Japonci nad tím žasnou. Myslí si, že pácháme hospodářskou sebevraždu. A mají

samozřejmě pravdu.“ Zatímco mluvil, stiskl na panelu výtahu tlačítko s nápisem POUZE V NOUZI.

Zazněl tichý bodavý zvonek.

„Proč jste to udělal?“

Connor se díval do videokamery upevněné v rohu u stropu a bodře pokynul. Ozval se hlas z reproduktoru: „Dobrý večer, pánové. Můžu vám pomoci?“

„Ano,“ odvětil Connor. „Mluvíme s ostrahou budovy?“

„Naprosto správně, pane. Je něco v nepořádku s vaším výtahem?“

„Kde je kancelář ostrahy?“

„Jsme na úrovni foyer, jihovýchodní roh, za výtahy.“

„Velmi vám děkuji,“ ukončil Connor hovor. Zmáčkl tlačítko označené FOYER.

6.

Kancelář ostrahy ve věži Nakamoto byla malá místnost, snad pět krát sedm metrů. Dominovaly jí tři velké, ploché videopanely, každý rozdělený do tuctu menších monitorů. Právě teď byly na většině z nich jen černé obdélníky. Ale jedna řada ukazovala záběry z foyer a garáže; další řada ukazovala slavnost v plném proudu a třetí řada policejní týmy na šestačtyřicátém podlaží.

Službu měl strážný Jerome Phillips. Byl to černoš, kolem pětáctyřiceti. Šedou uniformu bezpečnostní služby firmy Nakamoto měl u krku vlhkou a v podpaždí tmavou. Když jsme vešli, požádal nás, abychom nezavírali dveře. Vypadal zjevně nesvůj, že jsme tam. Vytušil jsem, že něco skrývá, ale Connor se k němu choval přátelsky.

Ukázali jsme své odznaky a potřásli si s ním rukama. Connorovi se podařilo navodit atmosféru, že jsme všichni profíci, kteří si jen nezávazně povídají. „Musíte mít dnes fofry, pane Phillipsi.“

„Jo, jistě. Recepce a tak, to všecko.“

„A jak bylo v téhle malé místnosti přecpáno.“

Otřel si pot z čela. „Jo, to máte svatou pravdu. Všichni se sem nacpali. Ach bože.“

Zeptal jsem se: „Kdo všichni?“

Connor po mně střelil pohledem. „Když Japonci odešli ze šestačtyřicátého podlaží, přišli sem a pozorovali nás na monitorech. Je to tak, vidíte pane Phillipsi?“

Phillips přikývl. „Ne úplně všichni, ale bylo jich docela dost. Přišli sem, kouřili svoje zatracené cigarety, civěli, popotahovali a nechávali kolovat faxy.“

„Faxy?“

„Jo, každých pár minut někdo přinesl další fax. Psaný japonsky. Podávali si ho mezi sebou, komentovali ho. Pak jeden z nich odešel, aby poslal faxem odpověď. Zbytek tady zůstal a pozoroval vás tam nahoře.“

Connor se zeptal: „A poslouchali nás také?“

Phillips zavrtěl hlavou. „Ne. Nemáme sem zvukový linky.“

„To mě překvapuje,“ řekl Connor. „Toto zařízení vypadá tak na úrovni.“

„Na úrovni? Kčertu, je nejlepší na světě. Teda já vám něco povím. Tihle lidi to dělají správně. Mají nejlepší hlásiče požáru a nejlepší systém prevence požáru. Nejlepší systém proti zemětřesení. A samozřejmě nejlepší elektronický zabezpečovací systém: nejlepší kamery, detektory, všecko.“

„To vidím,“ přisvědčil Connor. „Proto mě překvapilo, že nemají zvuk.“

„Ne. Bez zvuku a bez barvy. Používají jen černobílý video s vysokým rozlišením. Neptejte se mě proč. Má to něco společného s kamerama a jak jsou napojeny, víc o tom nevím.“

Na plochých panelech jsem viděl z pohledu kamer pět různých záběrů šestačtyřicátého podlaží. Japonci zřejmě instalovali kamery na celém podlaží. Vzpomněl jsem si, jak se Connor procházel atriem a koukal do stropu. Tehdy si musel všimnout kamer.

Nyní jsem sledoval Grahama v konferenční místnosti, jak diriguje jednotlivé skupiny. Kouřil cigaretu, což bylo na místě činu úplně proti předpisům. Viděl jsem Helen, jak se protahuje a zívá. Mezitím se Kelly chystal přesunout dívčino tělo ze stolu na pohodlné lehátko, než ho strčí do vaku se zipem, a byl –

Pak mě to praštilo.

Oni tam nahoře mají kamery.

Pět různých kamer.

Pokrývajících kompletně celé patro.

Vyjekl jsem: „Proboha!“ a otočil jsem se úplně bez sebe vzrušením. Chtěl jsem právě něco poznamenat, když se na mě Connor nenuceně usmál a položil mi ruku na rameno. Stiskl mi ho – silně.

„Poručíku,“ oslovil mě.

Bolest byla k nesnesení. Snažil jsem se neucuknout. „Ano, kapitáne?“

„Přemýšlím, jestli vám nebude vadit, když položím panu Phillipsovi jednu nebo dvě otázky.“

„Ne, kapitáne. Jen se do toho pusťte.“

„Snad byste to mohl zapisovat.“

„To je dobrý nápad, kapitáne.“

Uvolnil mé rameno. Vzal jsem si zápisník.

Connor si sedl na kraj stolu a spustil: „Pracujete v ostraze firmy Nakamoto dlouho, pane Phillipsi?“

„Ano, pane. Nyní asi šest let. Začal jsem v jejich továrně v La Habra, a když jsem si poranil nohu – při autonehodě – a nemohl tak dobře chodit, přeřadili mě k ostraze v továrně. Abych nemusel tolik chodit, víte. Když potom otevřeli fabriku v Torrance, převedli mě tam. Má žena tam taky dostala práci. Dělá se tam montáž součástí pro Toyotu. Když potom otevřeli tuhle budovu, přeřadili mě sem, na noční.“

„Rozumím. Dohromady šest let.“

„Ano, pane.“

„Musí se vám to líbit.“

„No, řeknu vám, mám tu jistý zaměstnání. A to je v Americe něco. Víím, že si o černoších nemyslí nic moc, ale zacházeli se mnou vždycky dobře. Předtím jsem dělal pro GM ve Van Nuys, a to je... víte, to je v prdeli.“

„Chápu,“ sympatizoval s ním Connor.

„Ta továrna,“ rozpovídal se Phillips a zakroutil nad vzpomínkou hlavou. „Panebože! Ti přiblblí vedoucí, který posílali do dílen. Nevěřili byste tomu. Zasraný inženýři ekonomie z Detroitu, takový chudinky, neznali ani hovno. Nevěděli, jak pracuje linka. Nerozeznali razidlo od raznice. Ale dávali příkazy mistrům. Všichni berou dvě stě táců za rok a neznají ani hovno. A nic se nikdy

nepovedlo. Všechny auta stály za hovno. Ale tady,“ zaklepal na pult, „tady když mám problém nebo něco nefunguje, někomu to ohlásím. A oni hned přijdou a znají systém – jak to pracuje – a já jim řeknu, o co jde, a je to opravený. Hned. Problémy se tady řeší. To je rozdíl. Řeknu vám, ti lidé si všeho všímají.“

„Takže se vám tady líbí.“

„Vždycky se mnou zacházeli slušně,“ přikývl Phillips.

Zdalo se mi, že to neřekl právě vřele. Měl jsem pocit, že ten chlapík není svým zaměstnavatelům tak oddaný a pár otázek by dokázalo vrazit klín. Stačilo by, abychom tomu trochu pomohli.

„Loajalita je důležitá,“ pokyvoval Connor.

„Pro ně určitě,“ potvrdil. „Čekají, že člověk projeví pro firmu plné nadšení. Takže vždycky přicházím o patnáct nebo dvacet minut dřív a zůstávám ještě patnáct nebo dvacet minut po šichtě. Mají rádi, když tomu dáte trochu přesčasu. Dělal jsem stejnou věc ve Van Nuys, ale nikdo si toho nikdy nevšiml.“

„A kdy vám začíná směna?“

„Pracuju od devíti do sedmi.“

„A dnes? Kdy jste přišel do služby?“

„V tři čtvrtě na devět. Jak jsem řek, chodím o čtvrt hodiny dřív.“

Původní hlášení bylo zachyceno kolem osmi třiceti. Jestli tenhle muž přišel v osm čtyřicet pět, bylo to aspoň o patnáct minut později a vraždu vidět nemohl. „Kdo měl službu před vámi?“

„No, obvykle je to Ted Cole. Ale já nevím, jestli dnes sloužil.“

„Pročpak ne?“

Strážný si otřel rukávem čelo a díval se stranou.

„Pročpak ne, pane Phillipsi?“ zeptal jsem se poněkud důrazněji. Strážný zamrkal, zamračil se, nic neříkal.

Connor řekl tiše: „Protože Ted Cole tady nebyl, když pan Phillips dnes přišel, že ne, pane Phillipsi?“

Strážný zavrtěl hlavou. „Ne, nebyl.“

Chtěl jsem položit další otázku, Connor však zvedl ruku. „Tak si říkám, pane Phillipsi, že jste musel být pěkně překvapený, když jste ve tři čtvrtě na devět přišel sem do místnosti.“

„Máte zatracenou pravdu, že jsem byl překvapený,“ přisvědčil Phillips.

„Co jste udělal, když jste to uviděl?“

„No, hned jsem se toho chláпка zeptal: ‚Můžu vám pomoci?‘ Velice zdvořile, ale důrazně. Chci zdůraznit, že tohle je místnost pro strážný. A já nevím, co je to za chláпка, nikdá předtím jsem ho neviděl. A tomu chlápkovi tekly nervy. Pořádně. Odpoví mi: ‚Odprejskni.‘ Doopravdy agresivní, jako by mu patřil celý svět. A odstrčí mě, svou aktovku si bere s sebou. Říkám: ‚Promiňte, pane. Musím vidět nějaký doklady.‘ Vůbec mi neodpoví, jenom jde dál. Ven z haly a po schodech dolů.“

„Nesnažil jste se ho zastavit?“

„Ne, pane. Nesnažil.“

„Protože to byl Japonec?“

„Trefa do černýho. Ale zavola jsem centrální ostrahu – je nahore v devátém podlaží –, abych jim řekl, že jsem tu někoho načapal. A oni říkají: ‚Nedělej si starosti, je to v pohodě.‘ Ale slyším jim v hlase, že jsou taky našponovaný. Všici jsou našponovaný. A potom vidím na obrazovce... mrtvý děvče. Konečně mi došlo, o co kráčí.“

Connor se zeptal: „Ten muž, kterého jste viděl, můžete ho popsat?“

Strážný pokrčil rameny. „Třicet pětatřicet. Středně velký. Tmavomodrý oblek, jaký nosí všichni. Měl vlastně širší boky než většina z nich. Na kravatě měl vzorek s trojúhelníky. Jo – a jizvu na ruce jako spáleninu nebo tak něco.“

„Na které ruce?“

„Na levé. Všimnul jsem si jí, když zavíral aktovku.“

„Zahlédl jste, co měl v aktovce?“

„Ne.“

„Ale zavíral ji, když jste přišel do místnosti?“

„Ano.“

„Měl jste dojem, že odsud něco odnesl?“

„To doopravdy nemůžu říct, pane.“

Phillipsovo uhýbání mě začalo štvtát. Zeptal jsem se: „Co myslíte, že si odnesl?“

Connor po mně střelil pohledem.

Strážný se stáhl. „Já doopravdy nevím, pane.“

Connor prohlásil: „Samozřejmě že ne. Nemůžete přece vědět, co má někdo jiný v aktovce. Mimochodem, děláte si tady záznamy z bezpečnostních kamer?“

„Ano, nahráváme to.“

„Můžete mi ukázat, jak to děláte?“

„No jasně.“ Strážný vstal od stolu a otevřel dveře na druhém konci místnosti. Šli jsme za ním do dalšího prostoru, který vypadal skoro jako šatník – byl nacpaný od podlahy po strop malými kovovými boxy, popsány pomocí šablony japonským písmem *kandži* a označenými i anglicky. Na všech žhnula červená světla a svítla LED počítadla se stále narůstajícími čísly.

Phillips vysvětloval: „To jsou naše videomagnetofony. Zaznamenávají signály ze všech kamer v budově. Jsou osmimilimetrový, černobílý, s vysokým rozlišením.“ Pozvedl malou kazetu, která vypadala jako kazeta na nahrávání zvuku. „Na každou se vejde záznam osmi hodin. Měníme je v devět večer, takže to je první, co dělám, když přijdu do služby. Vyndám starý a přepnu na nový.“

„Měnil jste kazety dnes večer v devět?“

„Ano, pane. Právě tak jako vždycky.“

„A co děláte s kazetami, které vyndáte?“

„Ukládáme je do přihrádek tady dole,“ sklonil se a ukázal nám několik dlouhých, nízkých zásuvek. „Uchováváme všechno z kamer dvaasedmdesát hodin. To jsou tři dny. Zůstává tady vždycky dohromady devět sad pásků. A každou sadu rotujeme jednou za tři dny. Chápete?“

Connor váhal. „Snad bych si to měl raději zapsat.“ Vytáhl malý notýsek a pero. „Takže, každá páska vydrží osm hodin, máte tedy devět různých sad...“

„Správně, správně.“

Connor chvíli psal, pak zlostně zatřásl perem. „To zatracené pero. Došel inkoust. Máte tady odpadkový koš?“

Phillips ukázal do kouta. „Tamhle.“